Хектор и кученцето Хюго бяха верни приятели. Хектор изкарваше прехраната си, като свиреше на цигулка из улиците на града, а Хюго беше най-добрият му слушател и най-големият му почитател.

Двамата бяха един до друг от много години. Бяха преживели заедно и добри, и лоши времена.

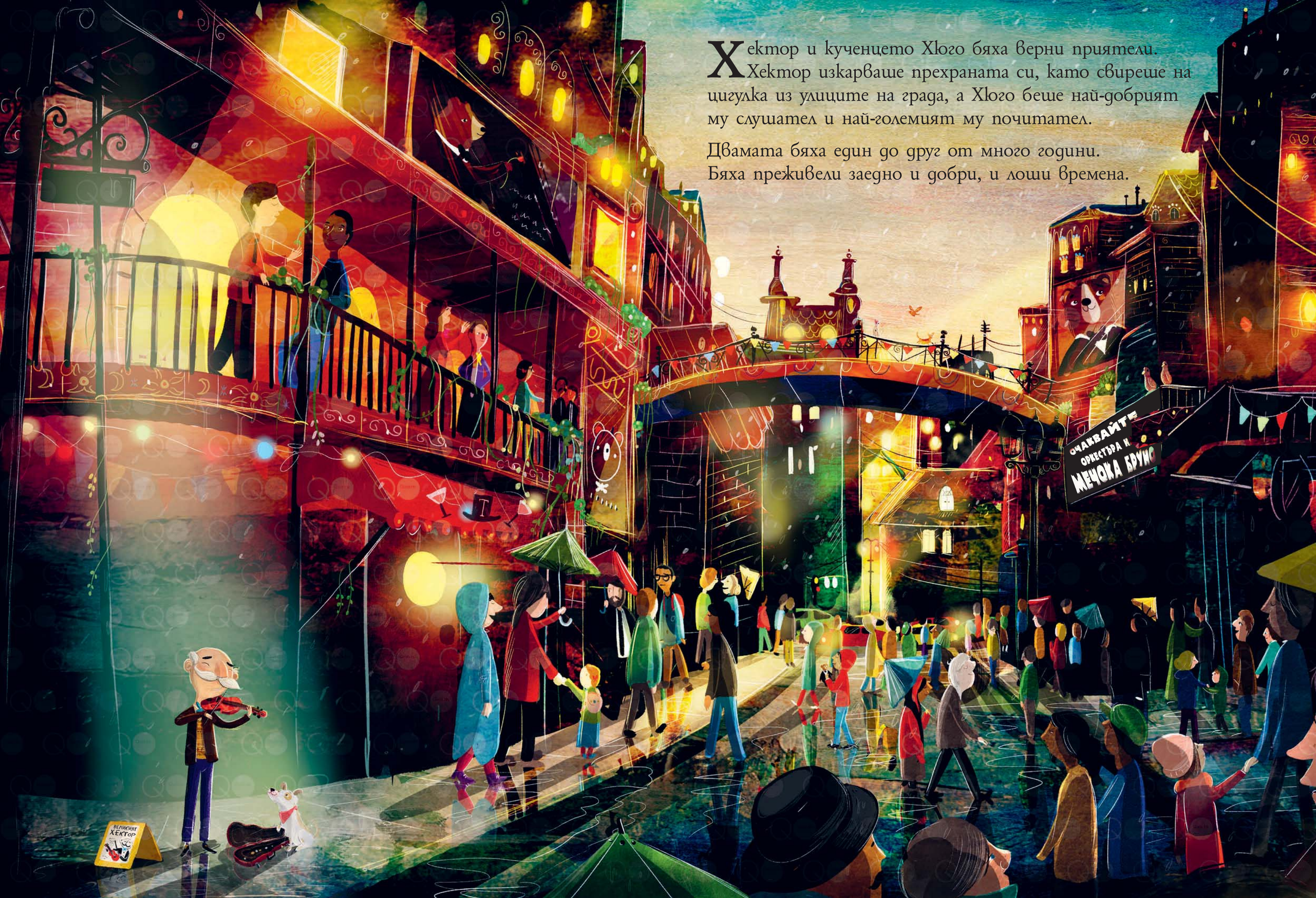

Сега времената не бяха особено добри.

– Какво ще правим, Хюго? – попита една вечер Хектор, докато се прибираха уморени вкъщи. – Моята песен вече е изпята. Кой ще вземе да слуша един стар цигулар, когато може да гледа и да слуша някакъв си световноизвестен мечок пианист...

Хюго излая – искаше да каже, че той, неговият Хюго, винаги ще го слуша, но Хектор поклати глава и въздъхна.

– Вече съм прекалено стар за музика, приятелю – тъжно каза той. – Няма да мога да сбъдна мечтата си. Никога няма да свиря в голяма концертна зала.

И когато стигнаха у дома, Хектор прибра цигулката в калъфа ѝ и завинаги се отказа да свири.

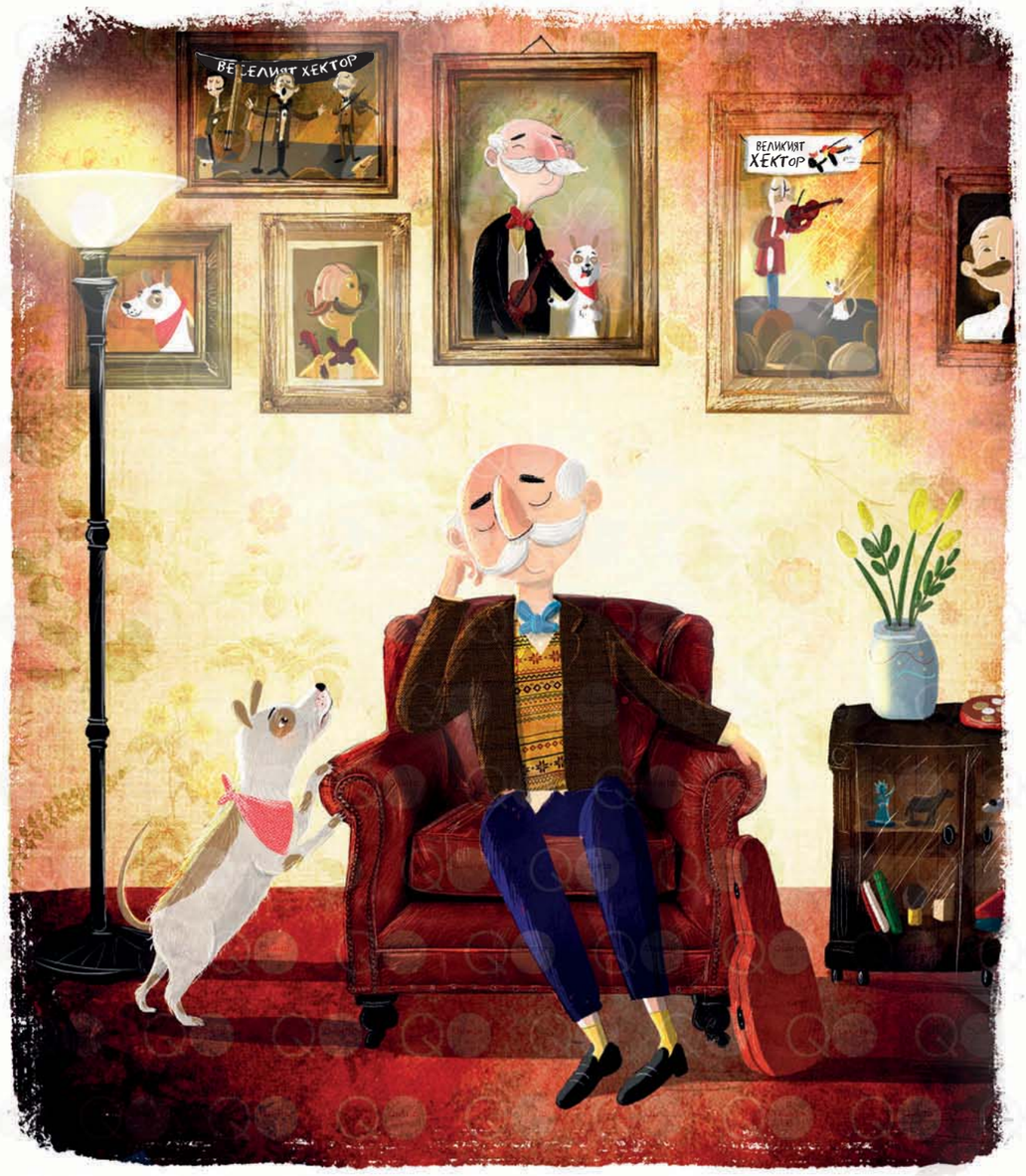

Докато приготвяше
куфара си за турнето,
Хюго все по-весело
махаше с опашка.
Щеше да свири пред
толкова много хора!
Той взе внимателно
цигулката и още
по-внимателно
я сложи в куфара.

В това време на Хектор обаче
започнаха да му минават и други мисли.
– Не тръгвай с този глупав оркестър, Хюго! –
мърмореше той. – Не са ти притряббвали...

Хюго сложи глава на колене му и го погледна умолително.
Много искаше да тръгне с оркестъра! Тогава Хектор го блъсна.

– Хубаво, върви, но помни ми думата: ще се върнеш с подвита опашка. И ако искаш да знаеш, не свириш чак толкова хубаво...

Хюго клюмна, но не каза нищо. Вдигна куфара си и тръгна.
Хектор се почувства много зле.
– Чакай, Хюго! – извика той. – Съжалявам за това, което казах...

